Any XVI. — Núm. 745 15 CENTIMS Barcelona, 27 de Juny de 1923

PAPITU

—Deus gastar molt, en trajos, noia!
—Ca! Ni una malla!

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu-me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Passatge Bacardí (Rambla - Plaza Reial)

CALZADOS

H. COLL

son conocidos por su elegancia duración y economía. No comprar sin visitar antes esta casa.

Xuclá, 16, entresuelo

PEL

Es treu sense molèstia, ni irritar la pell amb l'ús del **DEPILATORI BORRELL**

Es el millor i més econòmic - 3'50 pessetes pot - En totes les perfumeries, o Asalto 52, farmàcia.

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA SOBIET, FLORENTINA IRUNA, MORENILLA i NIÑA UTRERA.

TEATRE NOVETATS

Companyia còmico-dramàtica del Teatre Lara, de Madrid. Director: Ricardo Simó Raso. cada dia programa variado.

TEATRE COMIC

Tots els dies: Extraordinari èxit del gran tenor CAYETANO PEÑALVER.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall.

TEATRE ESPANYOL

El vodevil LA POMA DEL PARADIS i reposició de BAIXANT DE LA FONT DEL GAT o MARIETA DE L'UL VIU.

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Ofèlia y Carmen Fontán.*

No RUMIÏN MÉS! VOLEN MENJAR ESPATARRANTMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital - - - Telèfon 1216 A.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA

Luxosa revista setmanal que publica l'argument-novela d'una pelí-lícula extraordinària.

S'HAN PUBLICAT

Robin de los Bosques, per Douglas Fairbanks.—*El sello de Cardí,* per Betty Blythe.—*La agonía de las águilas,* per Severin Mars i la Morlay.—*La casa del misterio,* per Masjouskine i Elena Darly.—*Dia de paga,* per Charles Chaplin (Charlot).—*Una carrera en Kentucky,* per Reginald Denny.—*El flirt,* per Ellen Percy.—*Chiquilín* i *Chiquilín hospiciano,* per Jackie Coogan.—*Theodora,* per Rita Jolivet.—*¡Qué tontos son los maridos,* per Enid Bennett.

Cada exemplar va acompanyat d'una preciosa postal retrat d'artista. Preu : 25 cèntims.

LA EDUCACION SEXUAL

Segona edició

Obra de grandíssim interès

Capítulos que contiene la obra: Anatomía, fisiología y preservación de los órganos sexuales. Medios científicos y prácticos de evitar el embarazo. Las razones morales y sociales del neo-malthusianismo. El amor libre y la maternidad. La procreación consciente y limitada.

Un volum de 350 pàgines amb il·lustracions **3'50 Ptes**

SOMBREROS DE PAJA

PARA CABALLERO desde **3'25** pesetas :: :: :: Baños Nuevos, 21 Fábrica

Redacció i Administració
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals

PATUFET

CONSELLS A LES NENES PER ALLUNYAR-LES DEL PECAT

SEGON

Sí, nenes, sí. Heu de creure'm, si voleu anar bé. Ara us explicaré com se coneix quan un home que està prop vostre és perillós. No vull que, si caieu, sigui a desgrat. Us vull fer dones conscients, que és el que s'ha proposat tota la vida l'Escola Horaciana.

L'home és un animal que no sap dissimular en certs moments, i vosaltres podeu aprofitar-vos d'aquest defecte masculí amb una petita lliçoneta que jo us dongui.

En primer lloc, heu de saber que és perillós, *pel que fa el cas*, tot mascle des dels catorze anyets als setanta i *pico*. Dels catorze als disset o divuit, la inexperiència, sortosament, va a mitges. Tan *tou* és l'home com la dona, i sort d'això, que, sinó, on aniríem a parar! Ara bé; dels disset o divuit als setanta, la barra del mascle no té límits. I fins us tinc de confessar que moltes dones, ja expertes, s'enamoren com unes beneites quan veuen la gran barra que tenen alguns subjectes. Naturalment, aquesta barra és més forta com més jove s'és, i no us vull amagar, perquè no sofríssiu una decepció, que molts vells tenen barra, però ja no els serveix per res, i tot, en ells, és pura qüestió de llengua...

No cregueu que els homes *guapos* siguin els més perillosos. Ca! Com més maco sigui un home, menys empenta té per les dones. Els *guapos* estan tan encantats d'ells mateixos, que quan passen per davant d'un aparador amb vidres o davant d'un mirall, es miren i pensen: «Ai, lladre! Que irresistible que ets!» Conec un sastre de Sant Martí que es trobava tan *guapo*, tan *guapo*, que... es va deshonrar ell mateix.

Amb els *guapos* gairebé sempre hi perdreu diners.

Hi ha un tipus d'home, afaitat, moreno, ferreny, ulls negres i criminals, cabell negre, ni alt ni baix, ni gros ni prim—un tipus com ara jo mateix,—que és el mascle que heu de témer més.

El moreno sempre està a la-que-salta. Va pel carrer i es porta una mena de treball de vista, que si una dona no és molt entenimentada, pobreta!, hi cau com la mosca cau a la mel.

Ojo amb aquest tipus! *Al tanto*, nenes, amb els morenos! Són d'una passió volcànica, que transmeten ràpidament. Quan us n'adonareu, ja us la sentireu dintre i ja no hi haurà remei.

Contra aquesta mena d'homenots, els més perillosos de l'espècie, vull prevenir-vos.

Mentre els veieu que no es mosseguen el llavi, ni xiulen, ni es fiquen la mà a la butxaca esquerra, no tingueu por; però si alguna vegada us trobeu prop d'un moreno i tot d'una veieu que us mira i es posa a xiular «La Marsellesa» o «El relicario»..., cames ajudeu-me! Ja cal que guilleu! Està a punt de donar el salt, i si el dóna, bona nit, viola!

Quan l'home és molt lleig, el perill ja no és tan gros, per la senzilla raó de què és gairebé segur que us farà fàstic; però, de totes maneres, no badeu, que, lleig i tot, l'home té sempre una arma amagada, amb la qual us pot arribar a matar.

Els homes lletjos diuen versos. Si els diuen a distància, no passa res; però el mal és que els versos els diuen per anar-se acostant. *Al tanto* amb els que es van acostant!

Amb allò de: «La princesa está triste; ¿qué tendrá la princesa?», han entrat més de vint-i-cinc noies a cân Prim, sense respirar. I jo us diré el perquè. La poesia té un microbi que es forma dintre els ronyons, dóna la volta pels *daixons* i surt pel cap de la *dallons*.

Campoamor, Becquer, Espronceda, Llurba i altres *vàters*, han fet girar el torn de l'Hospici moltes vegades. Sense poesia les llevadores i els *parches Paradell* haurien de plegar.

Un sonet són catorze versos, però també poden ésser catorze fills!

Us ho juro, nenes! Heu d'anar molt en compte amb la poesia.

Però veig que la cosa se m'allarga massa, i plego fins a la setmana vinent, que us tocaré el mateix tema.

DE LA PERFORACIÓ

FRAGMENT EXTRET DE LO LLIBRE INTITOLAT «FRUITERAR VERD», COMPOST PER FRA ANSELM TAROT, EN L'ÈPOCA DEL FEUDALISME : ANY MCCCXXVIII

TERTIUS GAUDENS

Lo fet que ací s esmenta succeí en la masia del poble de Muscaroles, moteiada Câl Cardaire.

L amo de la masia era vidu. E prou desitjaua que en Pau, mosso feiner de les terres, qui n era Pau de nom e de fets, se muylerés, per ainsí gosar de més companyia e per miylorament en los quefers domèstichs de la casa.

Bé li esqueya, a l amo, que en Pau uylés a la Mundeta, càndida coloma, encara no sabedora de la facècia llaminera de l amor fet carn.

La declaració amorosa d en Pau prou li va plaure a ella, e prompte esdeuingueren les esposayles.

En la nit de nouençans, nit que dolçament fa de les seves l Amor, suava en Pau, doncs en Pau bregaua, però sense profit, donques la virgada porteyla de la... cambra de Venus era massa juntada e no la podia obrir...

E quan lo sol aparegué, besant amb sos raigs d'or los cims més alts de les muntanyes, encara nostres nouençans no havien clos sos ulls ; emperò ja n era dia e s hauia de cauar la terra e sembrar la llauor, substància primera de lo fruit que esdeuindrà de la mare eterna.

Quan vegé l amo a en Pau, tot amorós dixli :

—Com ha anat açò, Pau? Ha anat bé?

—No gens ni mica ha anat bé, e massa malament ha anat, car no n he pogut, per molt que barrinés, perforar la dolça... entrada... e demés quant n he patit per a no res.

—Bestiassa n has sigut e ben pau, en no poguer!

E lo taujà marit pregà l aconceylés lo seu amo, que n és lo que podria fer per a quedar lluït en lo comanament.

E lo seu amo dixli, cobdiciós :

—Deixa que jo perfori la porteyla. Costosa n he serà la feina, emperò tractantse de vosaltres n he faré aital sacrifici. Tu sembres en ma terra, jo sembraré en la teua ; feina per feina. E ainsí, oberta la terra entra la llavor, oberta la... cambra entrarà la teua... ditxa ab tota suauitat...

En aital rahonaments no dixli que no en Pau, e acordaren que l amo jegués en lo lloc d en Pau, e lo taujà d en Pau jegués en lo llit de l amo, e això sí, només lo temps de la perforació.

La càndida coloma, que no en sabia de banyes més que en les vaques e les cabres de la masia, se conformà del cas feudal, com a cosa justa.

La tasca féu suar força a l amo, emperò ab profit, ja que la porteyla de la... cambra fou oberta.

E lo taujà marit dixli a l amo se n assegurés de no quedarne esteyles, e ainsí lo perforador treuallà sis nits, deixant... la porta lliure d obstacles.

La càndida Mundeta, plaenta, ajudà en la tasca ; e lo pau d en Pau n he restà ben agrahit, car ainsí bé se desfogaria, sense patir al passar per l obertura de l amor.

Dies després la càndida esposa contà lo succehit a una amiga seua. E, coses de dones, l amiga ho recontà a altres, e ainsí prompte tot lo poble de Muscaroles n era sabedor de la perforació a Câl Cardaire. E lo mot de la masia es féu més popular per tota la comarca.

STULTÒRUM NÚMERUS EST INFINITUS

EL PECAT

La Palmira anà a confessar-se a l'església de Les Gatoses.

Mossèn Lluís, que així s'anomenava el rector, escoltà pacientment i amb molta atenció la relació dels pecats que anava confessant la Palmireta.

Acabats els de poca importància, li digué també que volia que l'absolgués per haver c... amb en Quimet, el xicot més eixerit del poble.

—Però, filleta, què heu fet?

—Res, pare : una hora tonta...

—Escolta, escolta... No deu pas ésser més d'una vegada, oi?

—Desgraciadament, no és així, pare—digué la xicota, avergonyida.

—Comprèn, nena, que per absoldre't necessito saber quantes vegades ha sigut, a fi de posar-te la penitència que hi requereixi. Digues, digues la veritat, i no tinguis mica de por. Quantes vegades ha sigut?

—Exactament, no puc dir-l'hi ; però cada vegada tirava un cigró sota el llit.

—I n'hi ha molts?

—No n'hi ha gaires, perquè el pare ja n'ha venut tres o quatre quarteres...

FRUTALES

PAGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

Si em fessin dir quin gust vaig trobar en el primer petó d'amor que em van donar, no sabria com expressar-ho, puix la sorpresa—tots els primers petons es reben per sorpresa—i la vergonya que em produí, més aviat li varen donar un caràcter agressiu i, per lo tant, molest, que no pas la suavitat avellutada d'una carícia.

Jo comparo les iniciacions amoroses al començ d'assaborir una beguda exòtica, com ara la cervesa o el *whisky*: les primeres glopades són desagradables, però a mida que ens habituem al gust especial que tenen, anem trobant-lo bo, deliciós, fins a fruir-ne tot el seu agradable regust.

Així mateix passa amb els petons, l'encís dels quals no podem apreciar de bones a primeres, perquè és una *menja* que estranya al nostre paladar espiritual, però que un cop n'hem rebut la primera mitja dotzena, tenen la picantor d'un afrodisíac que ens fa bullir la sang.

El primer petó gairebé sempre ens el fan a les galtes i sol ésser fluix com un sospir. Perxò no ens arriba al fons de l'ànima ni encomana als nostres nervis el corrent sensual que l'ha fet brollar com un llampec de passió.

Si el nostre amador sent l'audàcia de sa jove-

nesa impulsiva i malgrat el gest d'enuig amb què fou acollit el seu primer atreviment repeteix la sort amb més braó, ja no troba tanta resistència, i si encerta a besar-nos als llavis, pot tenir per segur que la tercera escomesa ja l'esperem amb certa il.lusió.

Què ho fa que els llavis tinguin tan desenrotllada la sensibilitat amorosa? Es, potser, la seva semblança amb aquella altra part del cos femení que en podríem dir *l'esca del pecat*?

Misteris! Misteris d'una profunditat insondable, que jamai podrem esbrinar.

I anem pel tercer petó, aquell que ja s'espera, que es somnia, perquè el segon gairebé ens ha deixat endevinar la seva dolçor especialíssima.

Si l'haguéssim de classificar, en diríem *un petó de pel.lícola*; ell ens mareja i ens atabala com un licor embruixat; i, ja vençudes pel seu encant, ens hi abandonem, assedegades de sa fogositat, com l'ubriac que, sentint cremor a les entranyes, es fa la il.lusió de calmar-la afegint combustible a la foguera.

Que n'estem de prop de la caiguda quan ens deixem besar d'aqueixa manera sense protestar-ne!

Però, ara, estimades llegidores, jo vull fer-vos un prec.

Desitjaria que aquesta secció deixés d'ésser un monòleg més o menys interessant, per convertir-se en una conversa múltiple i variada, en la qual totes hi prenguéssiu part.

Per això estimaria molt de vosaltres que, després de llegir aquestes ratlles, us prenguéssiu la molèstia d'enviar-me contestes a les següents preguntes:

QUIN EFECTE US VA FER EL PRIMER PETÓ D'AMOR? I EL SEGON?.. I EL TERCER?

Ultra això, si teniu a bé fer-me consultes sobre punts relatius a l'amor, en totes les seves manifestacions, procuraré contestar-les com millor sàpiga.

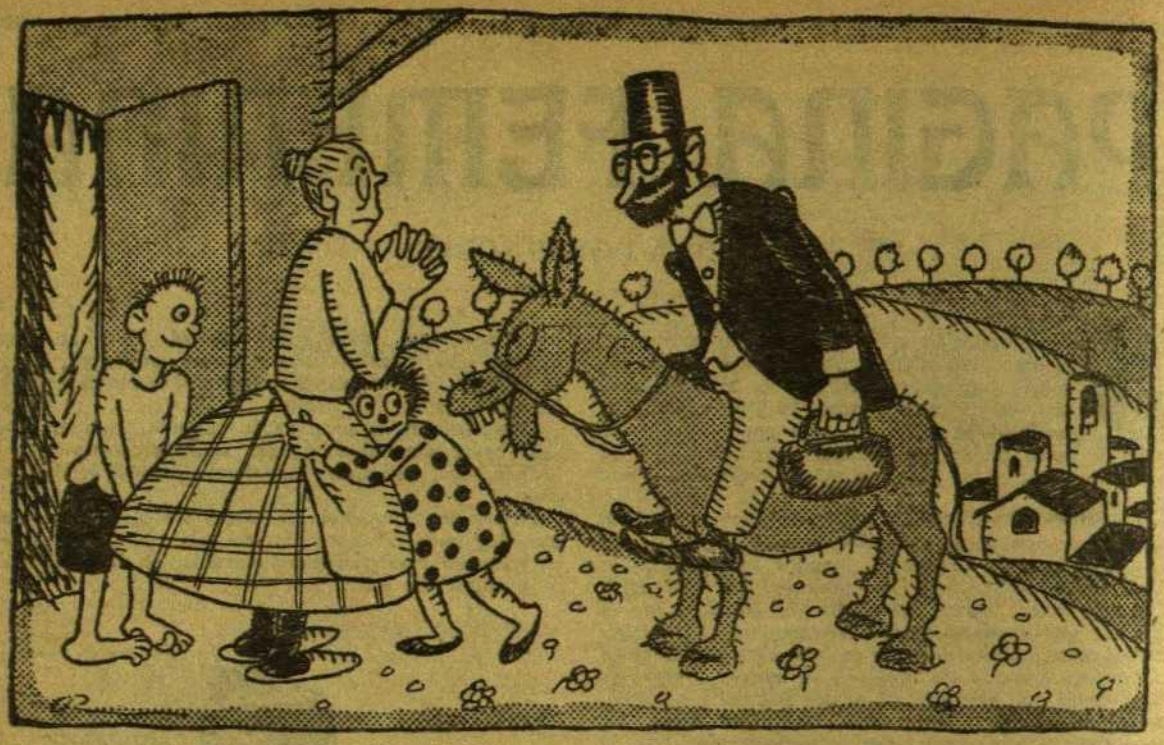
Amb la vostra col.laboració, ben estimable, de segur, veurem de fer més variada aquesta Pàgina, per la qual cosa us bestreu un milió de gràcies

ISABEL

CONTESTES

CAROLINA. — No puc donar-li receptes pels mals de la carn. Sols tracto les malalties o afeccions de l'esperit.

CASÀNDRA. — Un caprici no autoritza a cometre una infidelitat. Si es tracta d'un amor de debò, tiri al dret, sempre que sigui corresposta com se mereix. Per conèixer fins a quin punt *ell* l'estima, proposi-li fugir plegats i lligar per sempre ambdues vides. Si no accepta, és que no l'estima; no falla.

—Què li sembla, senyor metge? Oi que l'ha trobat molt calent?
—Sí, sí; lo millor serà que vostè es fiqui al llit amb ell.

CUPLETS DESFAVATS

LA FIGA

I

Perquè fos bona minyona,
va regalar-me la mama
una figa molt bufona
d'aquelles de coll de dama.
Va venî a casa, aquell dia,
el cosinet d'una amiga,
i per dar-li una alegria
li vaig ensenyar la figa...

I el pobre noi, naturalment,
no s'hi veia de content!

II

El cosinet, que era un plaga,
diu: «Si me la dónes, maca,
jo et daré una pastanaga
que tinc dins de la butxaca!»
Creient-me que era una *guasa*,
li dic: «Primer la vull veure.»
I ell, sense pensar-s'hi massa,
la pastanaga es va treure...

Això ho va fer, naturalment,
com una cosa corrent!

III

L'hi faig amagar de pressa,
dient que era molt bonica,
prò que a mi no em feia peça,
perquè la trobava xica!
«Noi, ja saps que sóc tossuda;
qui vulgui la figa meva,
l'ha de portar més groixuda
i més llarga que la teva!...»

I el bon xicot, naturalment,
se'n va anar tot descontent!

GERARD C. ALCÀZAR

COMPLIMENT

En Manelet, sempre que té d'anar a un te del Ritz, s'esvera, s'atordeix i acaba ficant els peus a la galleda. Això de la vida de societat no s'ha fet per ell.

L'altre dia acabava d'entrar, quan es topà amb la marquesa del Bidet, que anava de festa major.

En Manelet la saludà lo més finament que l'alteració dels seus nervis li permetien...

—Perdoni, senyora marquesa. Està tan *guapa*, avui, que, francament, no l'havia coneguda...

La marquesa va dirigir-li una mala mirada...

Gent de nit

EN «LUIGI» DE L'«EDÈN»

En *Luigi* de l'«Edèn»! Qui no el coneix? Tothom! El coneix tothom! N'estem segurs. N'estem tan segurs, que al que ens digui lo contrari li trenquem el cap. El cap o qualsevol altre membre d'utilitat primària.

En *Luigi* és l'home que més i millor justifica aquesta capçalera de «Gent de nit». Es l'home de nit per excel·lència. No hi ha ningú que sigui més de nit que ell: ni els serenos. En *Luigi*, que vol dir Lluís, com en Planas una temporada, és en *Luigi* de l'«Edèn». Es com un moble de l'«Edèn», un moble indispensable, utilíssim, necessari, imprescindible, que beu, que balla, que crida en set o vuit llengües. Això de la llengua és el seu fort.

L'«Edèn» sense en *Luigi* no seria «Edèn». Seria un music-hall qualsevol, una fàbrica d'alegria a preu fix, una distracció per als forasters. I com que els forasters són sempre de Sabadell, i avui, amb el tren-tranvia, ja no en són, de forasters, ja són barcelonins!...

En *Luigi* es pot dir que és un dels homes que més ha ballat en aquest món. Ho ha ballat tot, tot lo ballable: fins algunes vegades l'ha ballat magre. Però això ens passa a tots, fins al marquès d'Alella quan no és alcalde.

En *Luigi* només té un defecte: quan beu massa, quan s'«ensofra», diu que és de bona família. Voleu més bona fe? Voleu més bona fe en un home de la mala vida? Ser de bona família és ser lo pitjor que es pot ser en aquest món... i pot-ser en l'altre i tot. Ser de bona família vol dir ser ximple, ser beneit, ser «bon noi», soldat de quota, paisà sense quota, que és com si diguéssim tallar-se la quota i engegar-ho tot a passeig. I en aquest *tot* hi comprenem lo que fa agradable la vida de l'home: la dona.

De totes maneres, i afortunadament, en *Luigi* tan sols ho explica això de la bona família. Però no ho practica. I això el salva. En *Luigi*, que és més català que la Monyos, sap que aquí a Barcelona això de la bona família—que vol dir honestedat, carn d'olla a tot *pasto* i casament obligatori—no és cotitza.

I diu: Si la vida *sin amor no se comprende*, donem-nos a l'amor, i vinguen cupletistes de totes les latituds i tots els gustos, fins els més estranys, que per totes serà en *Luigi* un consolador, un lenitiu per a les seves penes i fadigues. I si Déu Nostre Senyor va perdonar la Magdalena per haver estimat molt, per lo mateix em perdonarà a mi.

QUINA FAMÍLIA!

En un departament de primera classe del ràpid de Barcelona-Madrid, viatjaven sols dos germans, un noi de dinou anys i una noia de disset. Al fer-se de nit, la noia va quedar adormida amb el llibre que llegia a les mans i amb les faldilles bastant per sobre els genolls. Al cap d'un rato, son germà se la va mirar i, al veure aquell bé de Déu de cames, fillets meus, no us posaríeu pas a tret de la gran escopeta que se li va armar, i com menys hi volia pensar, més se la mirava.

Obsessionat del tot, va acostar-s'hi, i poc a poc, sense despertar-la, va posar-li les cames ben obertes i amb les faldilles a la cintura. Va mirar-se-la de dalt a baix, i com una fera s'hi abraonà fins fer-la seva, cosa que no va costar-li gaire, ja que la noia, en lloc de despertar-se, semblava que encara l'ajudés.

Al quedar satisfet i tornar en estat de serenitat i compendre el valor de lo que acabava de fer, féu que s'estirés els cabells desesperat. Sense pensar-s'hi un moment, obrí la portella i anava a llençar-se a la via, però sa germana s'alçà i l'agafà, dient-li:

—Què fas, Enric? Que et tornes boig?

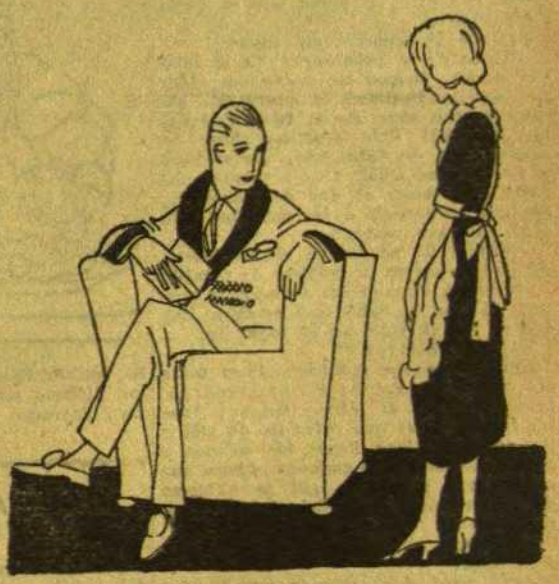
—Germaneta meva... Què vols que faci, després del que t'he fet?

—Però, que ets tonto! Per això? Si al capdavall m'has donat més gust que el papà!

El noi quedà tot pensatiu, i per fi, abraçant-la, li digué:

—Doncs, mira: la mamà també sempre em diu el mateix...

SANALP

—Se n'ha anat la cuinera?
—Sí, senyoret; però, si vostè vol, jo mateixa li arreglaré els ous.

REDACCION
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 18 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO
LO TENEMOS EN REPARACIÓN. TENEMOS PUNTO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1473

UNA INTERVIU DE RETRUQUE, O NADIE ME EMPATA LA BAZA

Benita Pastichelli se encuentra en Barcelona. Como yo supongo que mis lectores son más ilustrados que *La Esfera*, no cale de que les haga cinco sobre quién es Benita. ¿Quién no conoce a esta mujer pública (o sea política, ¿eh?) jefa del faminismo panteísta de Italia y pueblos agregados? No os la pinto porque en esto de los colores soy un trozo de coniam y para ñaps bastantes habéis tenido con la Exposición del Parque, pero podéis subir de pieses en que a caya no le gana ni la Macarena (que me recuerda el desierto de Sahara en aquello de ¡*ma qu'arena*!) ni a sabia la Rosario Pino (pues todo Dios habla de la savia de pino) ni a atrevida Barber al venir a Barcelona. (¡Pobre!)

El que tiene el culo alquilado no se sienta cuando quiere, dijo Pericles; por esto un servidor, que estaba como en casa el suegro creando panza en Viladecaballos, al saber que la Pastichelli estaba aquí, piernas ayudadme a hacerle una interviu. Soy amante del deber y por esto no le pago al ataconador las 6 pañas que le debo.

Está en un hotel donde ocupa cuatro habitaciones. ¡No se da pas poco pisto porque tiene cuatro cuartos!

La encontré que se cortaba los ojos de piojo. Vestía una bata de rejilla que dejaba ver unos palpices que hacían rodar la cabeza. Pero yo, que hago como las puntas de París (al fin es-clavo... del deber) hice los ojos grandes y comencé a preguntar:

—¿Qué me dice usted de las basuras?

—Que hacen un tuf que hace tres cosas. Toda la ciudad me recuerda a una amiga que tuve en Roma que se decía Ester Colero...

—¿Y de la erupción del Etna?

—¡Cosas de la primavera! Ya se sabe que en este tiempo las erupciones salen con aquella facilidad. A propósito: ustedes hablan muy de «la fava d'en Catà», ¿verdad? Pues nosotros ahora tenemos «lava de Cata...nia», que si hace o no hace es igual. Una pregunta: los ricos que tocan el dos de Barcelona, ¿en qué se parecen a los cuchillos? ¿No cae? ¡En que parten!

—¡Caraí! Lo pondré en el *Día Bético*. ¿Y qué le parece la guillada de Cambó?

—Canguis. Pero déjese de ochos y nueves. ¿A ver si sabe qué escalera hay que el que la sube no la baja?

—¡Pero *siñorina*!

—Sin orina las gallinas... Pues todas las escaleras. ¡Pallús! No se puede pas subir y bajar al mismo tiempo! Pues sí: Cambó se ve que entre los de allá y los de aquí, tiene llenos los colonos y deja a Rovirita la mandanga. Ahora que caigo, otra pregunta: ¿Si le hubiesen de cortar una parte del cuerpo, cuál preferiría?

—¡Ninguna, repasteta! ¡Todas me van a la hora!

—¡Es usted más ensopido que Tomás! ¡Las uñas! cabeza de pan. El otro día vi la Exposición del Parque. ¿Cómo caraí se lo hacen para recoger tantas desgracias? ¡Sali esparverada! ¿A que no sabe usted cuál es el mejor procedimiento para que las chinches ¡uix! no te piquen por la noche?

—Hombre, esto es ensopegado. Venga.

—Pues duerma de día. No toque el asno, no que es verdad. Y Santa Teresa ¿en qué se parece al agua de Dos Rius? En que está canonizada. Y uno que riñe con su novia, que se dice Artura, ¿en qué se parece a un hombre sabio? En que no le gusta l'hartura. Y...

—¿Y qué me dice usted de la huelga?—hice yo, ya cabreado.

—Que tenéis mala pieza en el telar. Unos pintan la cigüeña, haciendo todos los papeles de la aleluya, y haciéndoos beber a galito para sacar habas de olla. Otros hacen bolados, meten el cuerno por el agujero y os dan mucho hilo. ¿Sabe usted para qué todas las mujeres se mueran por uno, qué se debe hacer?

—¡Co...pones, no!

—Pues hacerse médico y visitarlas. Ahora disimule y toque el dos. Tiene que venir mi flavio César Di Catto, que es Camarero secreto del Papa... Por cierto que ahora quieren que se sindique el pobre. Dicen que todos los camareros lo están y quiere tocar pirandón para no enredarse. ¡Me quedaré *sin Di Catto*!

—¡Alanta! A rifarse de Mussolini...

Guillé todo empipado. La tal Benita me tomó el cuero cabelludo. Menos mal que le vi... el... bueno, el objeto de su venida. Lo tiene muy negro. Nada: que se lo vi muy peliagudo... No hará forrolla con eso del derecho de las mujeres. Ahora, que con los hombres... ya son higos de otro panero.

BUENDÍA Y GASSOL

DE ACTUALIDAD

El escultor Bienlibre (*né* Benlliure) dando los últimos toques al «busto» del gran divo Farinetti, que actúa en la «Scala» de Mollet

UN NAIPE ABIERTO

Por conducto de las honradas manos del cartero recibimos la siguiente carta, que por su interés y por no haberla entendido bien bien, publicamos por si alguien nos saca el entrellado. Dice así:

«Mon cher director: Faites vous les yeux grosses si je vous donne la grande tabarre mais un jour est un jour et si vous m'envoyez a nourrice sera t'il chose de tirer le chapeau au feu et m'en aller chez Pistraüs.

Una serviteure l'habille d'un fiance qu'il est un chat des moines, et qui me travaille le conte. Il fait de papillon dans una maison de jeu, et il veut faire de la grimegie avec moi. Mais je, que n'ai pas du pain au oeil le respond: Qu'est ce que tu crois ça! Demain tu me raseras! Et un monton noir! Et l'autre jour, tres empipé, il m'a fait un oeil de velours. Dans les taureaux on il entre de riz... Quant'il est belge c'est moi qui page le canard! Pourrez vous me trouver un autre fiancé avec paste? Ca serait de l'huile à une lumiere. Abur.

Rosolie Carcassesa.»

Si alguien la habilla de francés, tal como lo xafan en Francia, que nos la traduzca y se lo agradeceremos quince días.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Qué cosa por más que ande, no se mueve del sitio?

—El reloj de la estación de Francia.

* * *

—¿Por qué los sastres no pueden ser parientes maternos?

—Porque ya se sabe: Pa-ternos, los sastres.

* * *

—El sol a mi ¿en qué se diferencian?

—En que son dos notas musicales diferentes.

* * *

—¿Por qué los hipnotizadores no magnetizan nunca a los serenos?

—Porque dormir al sereno no es higiénico.

* * *

—Un sabio ¿en qué se parece a un aficionado a toros?

—En que *es* entendido.

* * *

—¿Qué diferencia hay entre Zaragoza y una aguja de coser?

—En que por Zaragoza pasa el Ebro y por la aguja la hebra.

* * *

—Una pieza de paño de última novedad ¿en qué se parece a un almanaque?

—En que es p'año nuevo.

ROMPECUELLOS

(SOLUCION)

Hemos recibido 42,694'38 soluciones, todas fulas.

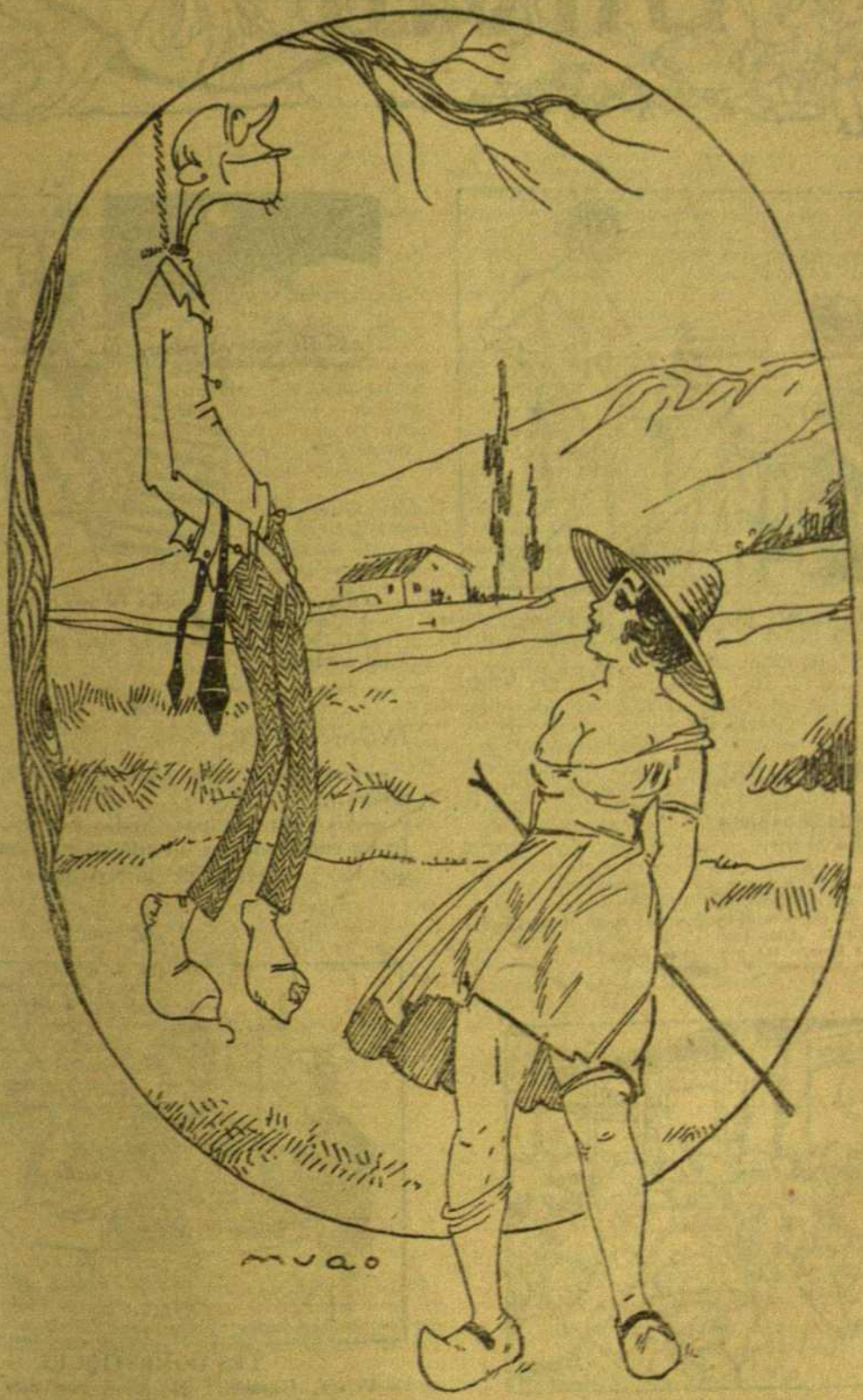
La carretera tiene 196 metros porque el primer árbol está todo junto al comenzar.

¡Nunca badamos!

Ahora, a ver éste:

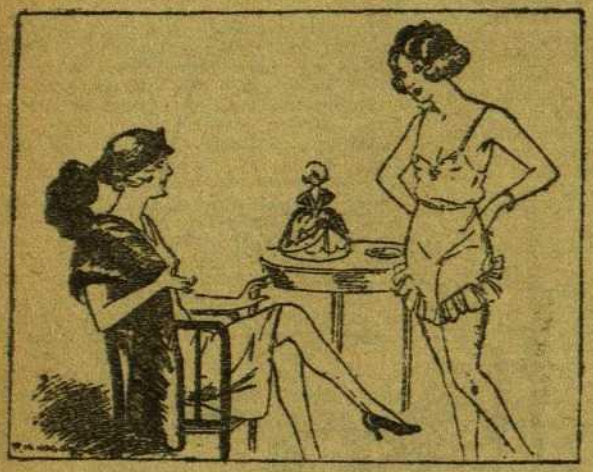
«Una viga está señalada en diez partes iguales. Cada día sierran una parte. ¿Cuántos días se emplearán en acabar la tasca?»

¡Si no lo enciertan, ya cale que pliguen!

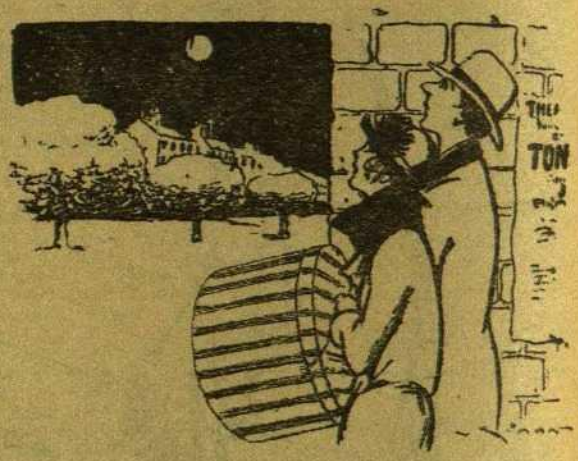
—Si deu ésser veritat això que diuen, de què se'n van del món tan trempats?

L'HUMOR ESTRANGER

—Oh, els homes! Els avorreixo! Jo t'asseguro que mai m'hauria tornat a casar si mon primer marit no s'hagués mort...

(De *Sans Gêne.*)

—Oi que és Venus aquella estrella?
—No, dona. Es Júpiter.
—Fill, ja has de tenir bona vista per distingir el sexe a tal distància...

NO ÉS EL MATEIX

—Hi és la senyoreta?
—No. Es al llit.
—Amb el grip?
—No. Amb l'amo de la casa.

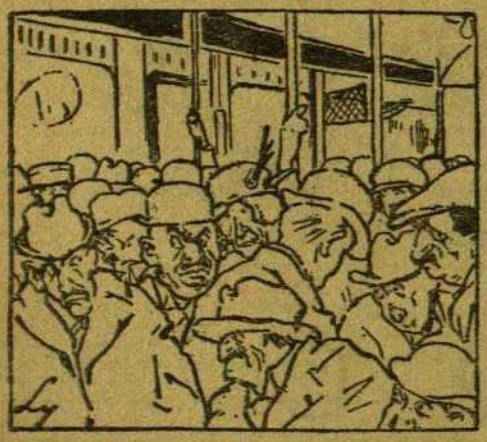
(De *Le Journal Amusant.*)

INGENUITAT

—Una dona, molt sovint és desitjada pels seus diners....

—Això no pot pas dir-ho per mi, senyoreta. Jo no em preocupo de què tingui 600,000 duros, que fan una renda de 36,000 duros...

(De *Tutler.*)

—Fa mitja hora que m'aguanto sobre un sol peu...
—Prou que ho sento, senyor; és el meu...

(De *Le Rire.*)

LES DOMESTIQUES

—Veiam, Celestina! No torni mai més a servir la taula amb les mans tan brutes...

—Que s'espanta per poc, senyoreta! Si em veiés els peus...

(De *Le Journal Amusant.*)

MUSIC-HALLS

MIRI, senyor Ramon: això dels music-halls, cada día ho veig més pelut.

—Ai, ai... I doncs, què es pensava? Com més pelut, millor.

—No faci bromes, senyor Ramon, que és més seriós del que sembla. El music-hall és cosa morta, senyor Ramon. Les vagues li han fet ben bé un nus a la cua..

—Deixi's de pessimismes, i prengui notes. Apunti. Però no tiri. El «Monte-Carlo», aquest «Monte-Carlo» ful del carrer Nou, on no hi ha ni ruleta, ha tornat a obrir les seves portes. Com a debut interessant, devem fer notar el d'una senyora que li diuen el *ruiseñor indostánico* i que es diu Maya, com els gats, que també *mayan*.

—Miau!

—També hi ha al «Monte-Carlo» la Carmeta Caballero, aquella mossa tan espeterrant, que feia molts dies que no vèiem. Allí hi havia un conegut cunyat d'un conegut diputat a Corts, i suposem que a la cartera hi portava aquell vint mil naps que tothom sap i que jo em callo.

—Xarades, no, senyor Ramon!

—També per primera vegada a Espanya s'ha presentat un senyor que li diuen Marcel—suposem que és el de l'ondulació,—que porta quatre *girls*, més caies que en Lloyd George.

—Això, deixi-ho per en Xammar, que té negocis amb la Societat de Nacions.

—Apunti més novetats. A l'«Edèn Concert», en Luigi conta anècdotes brutes a tots els que vulguin sentir-lo. L'altre dia, davant d'un cenacle de periodistes, va donar un curs complet de la carrera diplomàtica, de les mil i una de maneres que hi ha per arribar a ambaixador.

—Devia ésser força interessant, això!

—Figuri's! Segueixo. Al «Folies Bergère», el Trio Viveskis fa els èxits més sorollosos de la temporada. Són uns artistes molt simpàtics. Són uns *«viveskis» la virgen*. A l'«Alcázar Español» varen celebrar la festa de la coca, amb gran èxit per part de les dones. Ja se sap allò de què, a manca de pa, bones són coques.

—Vostè, sempre somnia truites.

—A «L'As» encara fan «El Budha de oro», amb tota mena de *trucos plásticos*, segons diuen els cartells. Ah! Al «Bosc» hi ha debutat una foca que és més intel.ligent que una tanguista. Diuen que fins canta l'«Hay que ver» millor que qualsevol cupletista.

—No hi veig cap mérit. Totes les foques fan el mateix. Només cal seguir els music-halls per a veure-ho...

XAFARDERIES TEATRALS

VÀREM quedar en què hom parlaria detingudament de la Xirgu; que s'estendria sobre la Xirgu tant com podria, perquè és una senyora que s'ho mereix, i anem a complir la paraula.

Si ara sortís un servidor de vostès fent el *boy-scout*, o sia, l'explorador, i tingués la pretensió de descobrir la Xirgu com si fos el seu Cristòfol Colomb, segurament que tots vostès se'n riurien, perquè, qui més, qui menys, ja se la sap de memòria.

No és això, doncs, el que jo em proposo; la meva missió queda reduïda a dir-los:

Saben aquella xicota que feia vodevil amb en Santpere, i que després es va adonar que era tràgica, perquè el *trajo* de Salomé li venia que ni pintat? Doncs avui és una de les primeres figures de l'escena espanyola, que es fa dir «sí, senyora» i té la virtut de portar gent al teatre.

La temporada que està fent a «Eldorado» és una mostra del que estem dient, car amb el mateix domini i la mateixa seguretat treu profit d'aquella comèdia ensopida que es diu «Cristalina» que de «La dama de las camelias», tan diverses l'una de l'altra.

Veient-li representar aqueix últim drama, dividit en quatre actes i una mica de tos, hom sent que l'emoció li fa pessigolles al nas; i si no fos perquè ja es tenen prou cabòries amb la *pròpia*, haurïem fet un cop de cap per donar una lliçó de modals a l'*Armando Oliveros Duval*.

Estem esperant que donya Margarida ens donguí a conèixer «Remedios heroicos», de l'Araquistain, per parlar d'aquest senyor, que tenim entès que ho fa molt bé.

I ja complert aquest compromís, que m'ha fet posar massa seriós, els parlaré de la Revetlla de Sant Joan, gloriosa nit de la barrila clàssica, a la qual la gent de teatre ofrena el seu tribut.

Al «Tívoli» van apretar de debò fent «Las mariscalas», un poema líric titolat «Nelva», que van estrenar pel benefici d'en Lloret, i «La montería», amb aquell pet d'«¡Hay que ver!» que semblava un concert de l'Orfeó.

A «Novetats» també van cremar un magnífic castell de focs artificials, del qual formaven part una *roda* dels Quintero anomenada «El mundo es un pañuelo», i una *estrella* d'en Linares Rivas coneguda per «La mala ley».

Al «Còmic» ens van donar coca ensucrada, o sia «La generala» pel tenor Peñalver», que és un *divo* més dolç que els carmels de «L'Abella».

Els de l'«Espanyol» ens van donar beguda. Primer, un mal *trago* en dos actes titolat «El secret de les noies» i a darrera un got ple de vi bo, o sia «La Marieta de l'ull viu», que, com tots els vins de qualitat, com més vells es fan, més bon gust tenen.

Reasumiendo—que deia aquell:—vaig passar una nit que Déu n'hi doret, i fins a una altra!

L'HOME DE LA CONXA

UN HOSTE PRUDENT

—Es a dir, que ens deixa?—Sí;
no em convé aquesta dispesa.
—Donques tingui la franquesa,
per lo menys, de dir-me a mi
quin motiu és el que empeny
a vostè a marxar tan prompte,
i em sap molt greu, senyor comte,
que ho faci amb el gest ferreny...
—No em vingui amb escarafalls,
que avui a l'arròs, reïra!,
hi he trobat un pèl *que tira*
bastant més que cent cavalls!!

PITUS

—Ja saps que s'ha casat la Maria?

—Sí. I pensar que semblava que era ahir que encara mamava!

LA INDIGNACIÓ D'EN ROBERT

En Robert tenia una tenda i, ultra la tenda, la pega de què al pis del damunt hi hagués una societat recreativa que se'n deia «El Pensil Silvestre».

I que n'hi havia per empipar-se! Els socis del «Pensil» li omplien el pati de paperots i burilles, i eren inútils tots els avisos i totes les advertències. Ho escoltaven com si sentissin ploure...

Fins que una tarda en Robert les comptà: seixanta dues burilles i els *veteranos* corresponents. Llavors, indignat, se'n pujà al pis.

—Vostès, el que són, una colla de poca-vergonyes!—els digué.

—Vagi amb compte amb el que diu!

—Sí. Uns barruts, uns mal educats, uns...!

—Miri que parla amb un membre de la Junta!

—I què? Sàpiga que jo tots els membres me'ls passo pel cul! Ho sap?

Els altres encara riuen...

ESPORTS

FUTBOL

R. C. D. ESPAÑOL — C. D. EUROPA

Va ésser un partit dels que te'n llepes els dits tota la vida. Nosaltres ens en llepem els dits, però n'hi ha que prefereixen llepar una altra cosa. Va a gustos.

Els de l'«Europa» lluitaven amb delit. Ni un sol moment decaigué l'ànim dels onze jugadors. Tots feien prodigis.

En Bordoy va tenir moments que en Zamora es quedava parat.

L'home s'estirava, es revolcava, sortia a mig camp fent botar la pilota i s'esmunyia per entre les cames dels jugadors com una serp.

En Garrobé no sabem com s'ho fa, però, vagi allà on vagi la pilota, s'hi troba ell sempre, amatent i disposat a no deixar-la passar. El seu company, en Vidal, amb aquella serietat i aquell posat de «tant se me'n dóna», no permet que se li acosti ningú.

En Pelaó ja hem quedat que era l'ànima de l'equip, i havent dit això ja no cal fer cap elogi d'ell. Es va portar com una ànima pura de les que van al Cel.

L'Artisus i en Bonet, que són l'oli i el vinagre de les setrilleres d'en Pelaó, ho varen amanir amb molta sal. L'oli és en Xavier, que rellisca sense fer soroll ni moure enrenou. El vinagre és l'Artisus, que tot ho fa a matadegolla i amb tràfecs.

De la davantera, tant en Cros, com en Julià, com en Pelli, feren la santíssima a en Zamora d'una manera alarmant. L'Olivella i l'Alcàzar no jugaren amb la sort dels demés, però no per això desmereixeren el bon conjunt del *quinteto*.

Amb l'«Español» hi anava en Mallorquí. I quin Mallorquí, senyors! Va tirar una córner que amb una mica més no es veu. Abans de sortir ja ens va avisar; havia pres trenta banys i estava dèbil. Aquest Mallorquí, sempre tan pavero!

En Canals i l'Amadeu, bons de debò. Es clar que d'Amadeu no n'hi ha cap de fals, però aquest és dels que no en corren. I d'en Canals no en parlem; té unes cames que semblen fetes d'en Gaudí.

En Zamora va fer *zamoranas, puños,* estirades, sortides i el «salt de la magnèsia». Quan va sortir, darrera d'ell hi anava tota la canalla de Gràcia. Semblava el director d'un hospici.

Els demés, *Juanico,* Trabal, Gonzàlez, etc., plens de bona voluntat i amb moltes ganes de guanyar.

Vet aquí un empat molt just i que ens proporcionarà la satisfacció de presenciar un altre partit d'upa.

AVENÇ — MARTINENC

Els de Sant Martí han sortit amb la seva. S'estimen més ésser *cola de león* que *cabeza de ratón,* i ja estan satisfets.

Els del «Barça», recordant que una vegada en Gamper els va fer anar a l'estació a rebre als campions del grup «B», els consideraren com de la casa i s'ho prengueren com si juguessin els seus.

El partit va resultar interessant. Uns i altres posaren a prova llurs facultats per a sortir-se amb la seva.

Els de Sant Martí, després de molts esforços, guanyaren per un gol.

Que per molts anys, i que l'any que ve a Sant Martí hi pugui haver llumínàries cada día que juguin.

—Tu! Fixa't que la corbata se t'aixeca...
—I ara! On te penses que la porto?

CALLA, XAFARDERA!

En una masia de la província de Tarragona, un dia varen reunir-s'hi quasi tota la colònia d'estiuejants del proper poble de Lacou, amb motiu de la collita de les cireres. Mentre un dels juves, que és molt corrido, estava dalt d'un cirerer, collint i menjant, al passar d'una branca a l'altra se li va estripar l'entrecuix del pantalon, quedant-li a la fresca tot lo que Déu i sa mare li varen donar com a real mascle. Podeu comptar els de baix com reien, fins que el varen avisar!

Una nena d'uns set anys, molt entremaliada, s'acostà a son pare i li digué, tota contenta:

—Mira, mira, papà! La mamà es tapa els ulls per no mirar la cuca del senyoret Lluís, i l'altre dia li feia petons!

I son pare, empipat, la féu callar, dient-li:

—Calla, xafardera!...

SANALP

EL NOU PREDICADOR

L'església del poble estava plena de gom a gom. Feia goig de debò. Aquell dia era el primer en el qual predicava mossèn Rafel, capellà que dies abans havia cantat sa primera missa.

El veïnat tenia curiositat per saber com ho xafava des de la trona el nou sacerdot, i, la veritat sia dita, que va quedar força complagut. El nou predicador parlava molt bé.

Dos pagesos forasters que havien anat al mercat a vendre uns garrins, al veure que tanta gent anava a missa hi entraren també i escoltaren, embadalits, malgrat ésser anti-clericals, la prèdica del novell predicador.

I un d'ells, espontani, digué a son company:

—Saps, tu, que garla molt bé aquest fill de p...?

I una dona que seia davant d'ells es girà, i emocionada, amb els ulls brillants de gratitud, els digué:

—Gràcies! Gràcies! Sóc sa mare!!

EL DEFECTE D'EN RAMON

En Ramon Canalies era un artista que guanyava la primera pesseta pintant figurins per a les revistes de modes. Per a complir sa tasca freqüentava els tallers de modistes, i això feia que totes les modistetes el coneixessin, però... que totes se'l rifessin de mala manera.

I no es creguin, no; en Canalies era *guapo*, ben plantat, elegant i tenia força *labia*. A què es devia, doncs, el seu èxit negatiu davant de les mosses?

Ah! Es que el pobre xicot tenia un defecte, que si bé no ofenia als ulls, ofenia al nas i a l'oïda. Era fluix de molles, i, sense adonar-se'n, del seu ventre, convertit en una fàbrica de gas, en sortien unes remors ben poc flairoses, que, vaja!, la primera vegada feien riure, però després empipaven.

Després d'uns quants mesos de fer vida retreta, en Canalies tornà a freqüentar els tallers. En el de madama Petit, l'encarregada li preguntà:

—Com és, senyor Canalies, que no se'l veu mai, ara? Que ja no pinta figurins?

I en Canalies respongué, senzillament:

—No. Ara només faig capets!

La rialla fou general. I el pobre dibuixant, vermell com un pebrot, desféu l'equívoc, afegint:

—Vull dir que treballo per modistes de *sombreros*, eh?

Banyes i banyuts

MONUMENTAL

«GALLO» — SILVETI — MARQUEZ
«TOROS» DE VERAGUA

L'EMPRESA nova va fer un mal negoci; va pagar nou mil de l'ala a un senyor perquè fes lo que molts altres haurien fet per dues centes; és clar que aquell senyor es diu Rafel Gómez i és el *cañi*, el *divino calvo*, l'inimitable, etcètera, etc.; és clar que va portar vint mil persones a la Monumental; però això és lo únic de què pot vanagloriar-se; una vegada, davant del «toro», si ens vam adonar de què era el «Gallo», fou perquè tenia el cap com una síndria; per lo demés, ben bé podia haver sigut el «Percebe V», o el «Cocherito de Mataconejos»; diuen que de tant en tant és un gran «torero»; potser sí; ara, que ho dissimula d'allò més bé; l'art del «Gallo» és un *pleno* a la ruleta que surt una vegada cada cent, i encara amb *puerta*; perxò nosaltres, només en veure als cartells el seu nom, ja gairebé estem segurs de què ens pendrà el pèl i els quartos...; i així succeí, puix durant tota la tarda desenrotllà la forma de «toreig» peculiar d'ell: fugides, por i dos *golletazos*, amb totes les agravants, per acabament; això és el «Gallo», ja ho saben...

Silveti i Màrquez, cada u en el seu estil, foren lo acceptable i lo bo de la *corrida*; en Silveti, amb aquell aspecte de criminal de pel.lícola, no és cap gran artista, però és valent; «toreja» com podria carregar *bultos* al moll; és oportú i entra dret a matar; el van aplaudir molt quan salvà un *picador* que anava penjat a les banyes del «toro».

En Màrquez tingué la gran tarda; aconseguí l'orella del seu primer «toro» i fou molt aplaudit en el segon.

Els «toros», de Veragua, es quedaven una mica massa.

La Monumental no va acabar d'omplir-se, però li faltava molt poc.

No hi va haver cap defunció equina.

Res més. Que es diverteixin!

TITO FLAVIO

PLAÇA VELLA

MELLA — PARADAS — DAVIS
«NOVILLOS» DELS GERMANS GALLARDO

Eren les 4'29 exactes, quan apareix al palco presidencial el fill del senyor Luengo, i seguidament veiem les quadrilles, que es reben amb aplausos.

Feta la senyal, apareix al ruedo el primer toro i la impressió que ens causà és bona i no vàrem sortir desenganyats, puix tots ells foren molt ben presentats i de bona làmina. El tercer sobretot.

Passem a ressenyar els fets dels *hombres coletudos*, vulgu «ases».

MELLA.—En el seu primer el va capotejar com pogué, sense aguantar lo més mínim; li va clavar tres *pares* de banderilles, que no van ser res d'extraordinari. Amb l'estoc desafortunat, el toro es va tombar avorrit. En el seu segon i tercer (per absència d'en Davis) es va portar regularment i sortí del pas com pogué.

PARADAS.—Tots els adjectius tauròfils que conté el Diccionari Taurino no són res davant la fama monumental i piramidal d'en Posadas.

Saluda al seu primer amb unes veròniques que ¡vaya estilo! i amb un valor i salsa tan torera, que, fillets, allò era el desbordament de l'entusiasme. El noi es va confiar tant, que el bou el va agafar tan aparatosament, que ens va dar un susto, però no va ser res; el va sols obligar a treure's el pantalon i sortir amb un altre de color cafè, dels que fabriquen els corridos de Terrassa i Sabadell.

Lo graciós va ser la cara que van posar les *medinettes* al veure quasi al descobert la corresponent carn d'olla.

Amb el seu segon, ídem, ídem, en quant a qualitat de treball i estupendament en quites, per lo que va sentir ovacions entusiastes i merescudes. Així s'arriba a la cumbre!!

El seu treball amb l'estoc va ser desgraciat, inclús va sentir un avís amb el seu últim, però va fer tantes coses bones abans, que se li van perdonar les dolentes.

DAVIS.—No vam tenir ocasió de veure'l, puix en el seu primer, que va ser el toro ideal de la tarda, va estar regularment amb el capot, amb banderilles bastant bé i amb l'estoc i descabellant, bastant malament.

Al caure el toro, va passar a l'infermeria, i no va sortir més per prescripció facultativa. *Los hay con suerte*!!

Lo demés, fluixet, fluixet, per no dir malament.

BANYETES

XAFARDERIES

*** En el cine «Kursaal» l'altre dia feren una pel.lícola en la qual la protagonista es vesteix d'home per salvar una crítica situació d'una amiga seva.

Al presentar-se a un senyor per fer la martingala que li convenia, com que la xicota és una miniatura, ell se la va posar dreta sobre els genolls, i llavors sortí el següent parlament:

«*Y le descubrió su sexo, por una cosa peluda, suave, sedosa y perfumada.*»

Rialla general de doble intenció per part del públic, ja que, com que l'entrecuix de la noia sols arribava al nivell dels ulls d'ell, tothom va creure's que li havia descobert quelcom íntim; però no. Era que de dessota l'armilla, que li venia gran, li havia caigut la brotxa dels pòlvors.

*** De *La Vanguardia* del dia 12 del corrent:

«Bicicleta ganga, báscula 2,000 kilos. Se vende. Razón: Bruch, 7, S. G. 1 a 3.»

Deu tractar-se d'una bicicleta monstre, pròpia per a l'avi del Parc.

Correspondència

Berga-Mauricet: Com que les proporcions del seu treball rebassen les que ordinàriament tenen els articles del PAPITU, i demés té una segona part, si no li sap greu ho guardarem pel proper Calendari. Si li va bé, pot enviar les quartel.les restants.

Josep Planas: Tot i estant bé els seus *consells*, tenen poc interès per als llegidors, puix resulten d'una moralitat que fa plorar. I aquí, senyor Planas, volem... *d'allò* i riure.

Un remitent marrec: Farem una tria i publicarem lo que tingui més gràcia.

Allenorig: Gràcies, i repeteixi sovint, que vostè anirà lluny.

Sampo: Tots dos contes són coneguts nostres...; com l'hi direm?...; visita de casa! Però com que vostè els ha disfressat un xic, ja veurem de publicar-los. Si vol enviar altres coses, procuri que siguin més originals. Respecte a l'últim extrem que vostè ens indica, per ara no pot ésser.

Xocolatereta: La historieta la destinarem al Calendari; el conte més llarguet, al setmanari, i el més curt... al cistell, perquè, francament, no ens acaba de fer el pes.

Sador: Veu, home? Lo que està bé, està bé... Faci coses com aqueixes i farem fira.

Ninus Makakafu: Bé, home, bé... Coratge, pit i amunt! *Usted llegará...*

Sanalp: Entra en cartera per quan pugui anar, puix amb la reducció de pàgines ens queda poc espai.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, ansaitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *ecsemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticária*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(P 27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitaciones a 5 ptes. Barbará, 27 Teléfono 3221 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Telèfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

SELLOS UPINE SAS

Curació ràpida de la Blenorràgia, Cistitis, Uretritis gonococcica i demés malaltíes de l'aparell urinari.
CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (roña). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: :: ::

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8.
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

EL FLUJO BLANCO
ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS
IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY
VENTA EN FARMACIAS Y DROGUERIAS

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE
la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor
Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Rápid». A la primera vegada, E. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de veneri NO DESMAIREU que encarapodeu curar-vos seguint el tractament WEISS de la Farmàcia Americana. Sant Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

KABROL

Fa desapareixer les cabres instantaniament i sense cap compromís.-Preu del frasc **Una pesseta.** - De venta en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers).

Llegiu cada dijous **XUT!**

Tractaments Zendejas

Unics reneis per a la curació de la sífilis, blenorràgia, incordis, llagues, gota militar, impotència, esterilitat, fluix blanc, desarreglos menstruals, tumors, reumatisme, paràlisi i totes les enfermetats que ocasionen les sangs enverinades. — Es donen llibrets amb explicacions, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf

—Deu tenir molta por de què li ocupin el lloc, ei Peret.
—Per què?
—Perquè veig que, quan se'n va, hi deixa senyal.